

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **N. V. Q.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 26. 8. 2019, č. j. 73 Az 2/2019 – 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2019, č. j. OAM-292/ZA-ZA11-HA13-2019, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, který ji zamítl rozsudkem ze dne 26. 8. 2019, č. j. 73 Az 2/2019 – 20. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel má za to, že výrok správního rozhodnutí neobsahuje procesní ustanovení, podle kterého žalovaný postupoval. Současně z rozhodnutí nelze seznat, z jakého důvodu nebyla stěžovateli mezinárodní ochrana přiznána. Krajský soud pak nesprávně posoudil jednak otázku

úplnosti výroku správního rozhodnutí, ale rovněž i postupu žalovaného, když není přípustné, aby žalovaný zamítl žádost o mezinárodní ochranu podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Krajský soud dále řádně nevyřadil žalobní námitku, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí se jeví, že žalovaný zamýšlel napadeným rozhodnutím zamítnout žádost o udělení mezinárodní ochrany pro některý z důvodů podle § 16 zákona o azylu, tedy pro zjevnou nedůvodnost žádosti. V této souvislosti stěžovatel poukázal na to, že zákonná lhůta stanovená v § 27 odst. 5 zákona o azylu pro vydání rozhodnutí podle § 16 téhož zákona uplynula v jeho případě dne 27. 4. 2019, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 4. 7. 2019, a proto je toto rozhodnutí nezákonné.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své stručné argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Stěžovatel v podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je bez náboženského vyznání, není členem žádné politické strany a nikdy se ani politicky neangažoval. Je svobodný a bezdětný. V České republice žije od roku 2003, kdy sem přicestoval za svým otcem. Má transplantovanou ledvinu, ale cítí se zdravý. Musí pravidelně užívat léky a chodit na kontroly k lékaři. Žádné další zdravotní potíže nemá. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, protože chce zůstat v České republice. Je zvyklý na zdejší život a zdravotní péče je zde lepší než ve Vietnamu. Během doplňujícího pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále sdělil, že Vietnam opustil ve 13 letech, od příjezdu do České republiky jej navštívil asi šestkrát, naposledy tam jel na přelomu let 2016 a 2017. Ve Vietnamu neměl žádné potíže ani problémy s vycestováním. V České republice žil s otcem, dostal zde povolení k trvalému pobytu. Jeho pobytové oprávnění bylo však zrušeno, protože byl odsouzen za prodej pervitinu. Ledvinu mu transplantovali v roce 2017 ve Vietnamu ve městě Hue, kde se na to specializují. Po propuštění z nemocnice pravidelně docházel na kontroly. Lékaři mu podávali různé léky, aby tělo novou ledvinu přijalo, a sledovali jeho zdravotní stav. Občas musel na léky čekat, protože je zrovna neměli. Ve Vietnamu byl asi rok a bydlel u tety. Následně se v březnu 2018 vrátil zpět do České republiky. Zde dochází na kontroly jednou za tři měsíce a bere pravidelně léky. Kvůli transplantované ledvině je náchylnější na infekce a nesmí dělat těžkou práci. V návratu do vlasti mu nic nebrání, ale nechce se tam vrátit. Neví, co by tam dělal. Ve Vietnamu je zdravotní péče na nižší úrovni než v České republice a nejsou tam dostupné všechny druhy léků. Na základě uvedených skutečností pak žalovaný dospěl k oprávněnému závěru, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je snaha stěžovatele o legalizaci pobytu na území České republiky a zajištění kvalitnější lékařské péče.

pokračování

[9] Stěžovatelem tvrzené zdravotní důvody směřují k možnosti udělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany. Institutem humanitárního azylu se zabýval Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí (např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Z této judikatury vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv; míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře specifikoval skutečnosti, které jsou obvyklými důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů, tím však není lepší zdravotní péče (srov. rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69). K situacím, kdy žadatel o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí, může hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud dostatečně vyjádřil v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89, z nějž jasně plyne, že musí jít o závažnou, akutně hrozící nemoc, nikoli pouze o rekonvalescenci. V daném případě ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel podstoupil ve Vietnamu transplantaci ledviny. Po propuštění z nemocnice ještě cca jeden rok pobýval ve vlasti, léčil se, dostával léky a chodil na pravidelné zdravotní kontroly. Měl tedy přístup k adekvátní zdravotní péči. Od března 2018, kdy znovu přijel do České republiky, zde jednou za tři měsíce dochází na zdravotní kontrolu, užívá léky a cítí se dobře. Nemá tedy žádnou závažnou, akutně hrozící nemoc, která by odůvodňovala udělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany.

[10] Je třeba poukázat rovněž na to, že stěžovatel požádal o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 29. 6. 2018, č. j. OAM-3187-21/ZR-2017, které bylo potvrzeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 11. 2018, č. j. MV-118284-4/SO-2018, bylo zrušeno jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky a byl mu udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem zrušení pobytového oprávnění byla skutečnost, že stěžovatel byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 52 T 14/2015, který nabyt právní moci dne 28. 10. 2016, odsouzen za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let. Lze proto předpokládat, že o udělení mezinárodní ochrany požádal, aby si legalizoval svůj pobyt na území České republiky a vyhnul se tak nucenému vycestování. V jeho jednání tak lze spatřovat účelovost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, a ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 - 83).

[11] Prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 - 57). Stěžovatel si nemůže zvolit využití institutů zákona o azylu namísto institutů zákona o pobytu cizinců, neboť mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újrou, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Právě instituty právní úpravy pobytu cizinců na území České republiky jsou určeny pro případy tohoto druhu, když stěžovatel ve správním řízení sám uvedl, že usiluje o legální pobyt v České republice. Pokud má stěžovatel zájem setrvat v České republice a žít zde, je třeba, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

[12] Na závěr Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že kasační námitka, podle které výrok rozhodnutí žalovaného neobsahuje náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu, není

důvodná. Podle tohoto ustanovení musí výrok rozhodnutí mimo jiné obsahovat i právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti, které jí § 68 odst. 2 správního řádu ukládá. V návěti výroku je uveden správní orgán, který ve věci rozhodoval, věc, v níž bylo rozhodnutí učiněno a také účastník řízení, a to jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. Sám výrok pak obsahuje veškerá právní ustanovení, na jejichž základě žalovaný otázku, která byla předmětem řízení, posoudil a o ní rozhodl a také způsob, jakým rozhodl. Soud proto konstatuje, že výrok napadeného rozhodnutí je jasný, srozumitelný, přesný a určitý a nevykazuje vady, které by činily napadené rozhodnutí nezákonným. Pokud pak správní řád požaduje, aby výrok obsahoval právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, vztahuje se tento požadavek právě a jenom na ta ustanovení, která se týkají řešení předmětu řízení, nikoliv na ustanovení kompetenční. Z rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty stěžovatele.

[14] Rovněž námitka týkající se nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu marného uplynutí lhůty stanovené v § 27 odst. 5 zákona o azylu je nedůvodná. Podle tohoto ustanovení (ve znění platném v rozhodné době) lze rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost vydat nejpozději do 30 dnů ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak zcela správně uvedl již krajský soud, žalovaný nezamítl žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, ale rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b téhož zákona. Proto se na jeho rozhodování zákonná povinnost vydat rozhodnutí ve třicetidenní lhůtě nevztahovala.

[15] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[16] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu